

VU Research Portal

Case note: Hoge Raad (De verhouding tussen artikel 105 en 126nd Sv)

Borgers, M.J.

2012

[Link to publication in VU Research Portal](#)

citation for published version (APA)

Borgers, M. J., (2012). *Case note: Hoge Raad (De verhouding tussen artikel 105 en 126nd Sv)*, No. 690, Jan 31, 2012. (Nederlandse jurisprudentie; Vol. 2012).

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal ?

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

E-mail address:

vuresearchportal.ub@vu.nl

M.J. Borgers

1. In de wettelijke regeling van de bevoegdheden tot het vorderen van gegevens worden *grosso modo* drie categorieën gegevens onderscheiden: identificerende gegevens, (al dan niet toekomstige) andere gegevens en gevoelige gegevens. Per categorie verschillen de toepassingsvoorwaarden. Wanneer het gaat om gevoelige gegevens – dat wil zeggen: gegevens betreffende iemands godsdienst of levensovertuiging, ras, politieke gezindheid, gezondheid, seksuele leven of lidmaatschap van een vakvereniging – gelden de meest stringente voorwaarden. Voor het vorderen van gevoelige gegevens dient er een dringend onderzoeksbelang te zijn en moet de officier van justitie een machtiging van de rechter-commissaris verkrijgen. Daarbij geldt – in relatie tot de klassieke opsporing – nog als beperkende voorwaarde dat er sprake moet zijn van een verdenking van een misdrijf als omschreven in artikel 67 lid 1, dat gezien zijn aard of de samenhang met andere door de verdachte begane misdrijven een ernstige inbreuk maakt op de rechtsorde (artikel 126nf Sv). Het vorderen van gevoelige gegevens is dus (reeds) *niet* mogelijk indien de verdenking betrekking heeft op een misdrijf dat niet onder de – op zich tamelijke ruime – opsomming van misdrijven in artikel 67 lid 1 Sv valt. Deze beperking in de wettelijke regeling van de bevoegdheden tot het vorderen van gegevens is op het eerste gezicht vanzelfsprekend. Juist omdat het gaat om (privacy)gevoelige gegevens, is hier – ogenschijnlijk – sprake van een ingrijpende bevoegdheid en dan is een afbakening van het toepassingsbereik tot (min of meer) ernstige delicten eigenlijk vanzelfsprekend. Het lijkt dan evenzeer voor de hand te liggen dat een dergelijke afbakening van de macht van de strafvorderlijke overheid niet mag worden omzeild door die gevoelige gegevens langs een andere, aan minder stringente voorwaarden gebonden weg in handen te krijgen. Maar schijn bedriegt soms.

2. In de hierboven afgedrukte zaak is een verdenking wegens dood door schuld gerezen, omdat – kort gezegd – een vrouw na een val op haar hoofd mogelijk geen adequate medische verzorging van de op dat moment dienstdoende huisarts zou hebben gekregen. De officier van justitie wil daarom van enkele medische instanties en de eigen huisarts van de vrouw ‘alle verslaglegging, zowel schriftelijk al digitaal’ betreffende deze vrouw verkrijgen (zie voor de exacte formulering per vordering overweging 2.2.1). Hoewel de hier relevante gegevens moeten worden aangemerkt als medische en dus gevoelige gegevens, maakt de officier van justitie geen gebruik van de bevoegdheden tot het vorderen van gegevens. Dat zou ook geen nut hebben, omdat de strafbaarstelling van dood door schuld – artikel 307 lid 1 Sr – niet onder de opsomming van artikel 67 lid 1 Sv kan worden geschaard (ook niet indien de strafverhogingsgrond van artikel 309 Sr in aanmerking wordt genomen). De officier van justitie vordert daarom dat de rechter-commissaris op de voet van artikel 105 lid 1 Sv een bevel tot uitlevering van de genoemde verslaglegging geeft. (Dat de officier van justitie niet zelf op de voet van artikel 96a Sv een bevel uitlevering verstrekt, zal er niet alleen mee verband houden dat er informatie wordt verlangd van verschoningsgerechtigden, maar ook dat de uitleveringsbevoegdheid van artikel 96a lid 1 Sv – anders dan die van artikel 105 Sv – eveneens aanhaakt bij de opsomming van artikel 67 lid 1 Sv.) De vordering wordt echter door de rechter-commissaris afgewezen, terwijl het daartegen bij de rechtbank ingestelde hoger beroep ongegrond wordt verklaard. Het

kernargument daarvoor luidt dat de officier van justitie met zijn vordering beoogt gevoelige gegevens in handen te krijgen, hetgeen in dit geval op grond van artikel 126nd juncto 126nf Sv niet mogelijk is. Daarin ligt dan tevens als oordeel besloten dat met een bevel tot uitlevering van voorwerpen de regeling van de bevoegdheden tot het vorderen van gegevens niet mag worden omzeild. Of anders gezegd: de beperkingen die aan laatstgenoemde bevoegdheden zijn verbonden, zouden ook betekenis hebben voor het toepassingsbereik van de bevoegdheden tot het geven van een bevel uitlevering, voor zover die uitlevering erop is gericht (de dragers van) gegevens in handen te krijgen.

3. Van een dergelijke ‘dwingende onderlinge verhouding’ tussen de bevoegdheden tot het vorderen van gegevens en de bevoegdheden tot het geven van een bevel uitlevering is evenwel geen sprake, zo oordeelt de Hoge Raad. De Hoge Raad spitst dat oordeel niet specifiek toe op het vorderen van gevoelige gegevens, maar – door te refereren aan het (centrale) voorschrift van artikel 126nd Sv – meer in het algemeen op de bevoegdheden tot het vorderen van gegevens. Daarmee haalt de Hoge Raad een streep door de opvatting van de rechter-commissaris en de rechtbank in deze zaak. Die beslissing is, praktisch en principieel, van groot belang.

Praktisch, omdat met deze beschikking van de Hoge Raad duidelijk is dat, op het moment dat de officier van justitie oploopt tegen de beperkingen die voortvloeien uit artikel 126nf Sv (of een andere beperking die besloten ligt in de wettelijke regeling van de bevoegdheden tot het vorderen van gegevens), er in principe een alternatief beschikbaar is om aan (de drager van) de desbetreffende gegevens te komen. Van een stevige belemmering van strafrechtelijke onderzoeken naar dood door schuld door artsen is daarom geen sprake. Dat zou anders zijn geweest indien de Hoge Raad het in cassatie bestreden oordeel van de rechtbank in stand zou hebben gelaten.

Principieel, omdat de afbakening van de bevoegdheden tot het vorderen van gegevens en de plaats van die bevoegdheden binnen het gehele stelsel van opsporingsbevoegdheden diverse vragen oproepen en deze beschikking van de Hoge Raad in enigerlei mate duidelijkheid verschaft over de plaats en positie van deze bevoegdheden binnen het strafvorderlijk systeem. Al geldt wel dat de principiële kant van de zaak er in de beschikking van de Hoge Raad nogal bekaaid van af komt, althans wanneer men de tekst van de beschikking afzet tegen de conclusie van A-G Knigge. Waar de Hoge Raad in twee vrij korte overwegingen – 2.4 en 2.5 – de onderlinge verhouding tussen het geven van een bevel uitlevering en het vorderen van gegevens toelicht, heeft de doorwrochte beschouwing van Knigge daarover – in de originele opmaak – een omvang van 62 pagina’s.

4. In overweging 2.4 maakt de Hoge Raad een korte vergelijking tussen enerzijds de regeling van de inbeslagneming van voorwerpen en het vorderen van de uitlevering van voorwerpen ter inbeslagneming en anderzijds het stelsel van bevoegdheden tot het vorderen van gegevens. Daarbij wordt één kenmerkend verschil benoemd. De inbeslagneming en het bevel uitlevering zien op een ‘voorwerp’. Dat kan een gegevensdrager zijn, maar er mag niet worden geëist dat de beslagene of degene aan wie het bevel wordt gegeven, overgaat tot het verzamelen, selecteren, bewerken of aanleveren van de daarop opgeslagen of vastgelegde gegevens. Vrij gezegd: de gegevensdrager wordt – na uitlevering – meegenomen, en daarmee basta. Dat verzamelen *et cetera* mag wel worden verlangd van degene bij wie gegevens worden gevorderd op de voet van artikel 126nd (al dan niet: juncto 126nf) Sv, waarbij de vordering dan wel een zo nauwkeurig mogelijke aanduiding van de verlangde gegevens moet bevatten.

Dit verschil is – zo blijkt uit de woorden ‘Mede gelet hierop’ in overweging 2.5 – naar het oordeel van de Hoge Raad relevant voor het duiden van de onderlinge verhouding tussen de ge-

noemde bevoegdheden. Dat het gaat om ‘verschillende bevoegdheden’ is inderdaad duidelijk. Maar hoe kan dan worden verklaard dat in een situatie waarin, gelet op de aard van de verdenking, geen gevoelige gegevens mogen worden gevorderd, het wel is toegestaan om de uitlevering van de drager van diezelfde gegevens te vorderen? Die verklaring kan, naar het mij voorkomt, in elk geval niet worden gevonden in het gegeven dat bij de ene bevoegdheid wel en de andere bevoegdheid niet mag worden geëist dat de persoon in kwestie overgaat tot het verzamelen *et cetera* van de relevante gegevens. Dat staat immers los van de gevoeligheid van de gegevens. Waarin de relevantie van het in overweging 2.4 aangeduide verschil dan wel is gelegen, houdt de Hoge Raad zorgvuldig in het midden. Daar komt bij dat in overweging 2.6 in enigerlei mate afbreuk wordt gedaan aan de kennelijk dwingende betekenis van het door de Hoge Raad geschetste verschil tussen die bevoegdheden. In lijn met eerdere rechtspraak overweegt namelijk de Hoge Raad dat, indien een bevel tot uitlevering wordt gedaan aan een professioneel verschoningsgerechtigde, deze bevoegd is om een selectie te maken van stukken die wel en niet onder het verschoningsrecht vallen. Weliswaar gaat het dan niet om een plicht tot het maken van die selectie, het laat wel zien dat het selecteren – en ook het verzamelen, bewerken en/of aanleveren – van stukken eveneens aan de orde kan zijn bij het geven van een bevel tot uitlevering en dus niet alleen bij het vorderen van gegevens.

De Hoge Raad geeft zich nog anderszins over aan verhullende argumenteren. De woorden ‘Mede gelet hierop’ impliceren dat er naast hetgeen in overweging 2.4 naar voren wordt gebracht, nog één of meer andere argumenten zijn waarop het oordeel van de Hoge Raad is gebaseerd. Wat dat argument is of welke die argumenten zijn, daar kan men bij gebreke van een toelichting van de zijde van de Hoge Raad slechts naar gissen. Moet daaruit worden afgeleid dat het oordeel waartoe de Hoge Raad komt, eigenlijk berust op niet meer dan de wenselijkheid van de uitkomst? Dat kan natuurlijk niet met zekerheid worden uitgesloten, maar de conclusie van A-G Knigge laat zien dat er wel degelijk heldere juridische argumenten voorhanden zijn om tot die uitkomst te komen.

5. De uitvoerige argumentatie van A-G Knigge laat zich niet in een paar zinnen nauwkeurig samenvatten. Ik laat het hier bij een korte bespreking van de (mijns inziens) belangrijkste onderdelen.

De vraag of de normering van het vorderen van gevoelige gegevens op enigerlei wijze betekenis heeft voor de toepassing van de bevoegdheid tot het geven van een bevel uitlevering, kan men allereerst trachten te beantwoorden door – op klassieke wijze – aan de hand van de wetsgeschiedenis de (kennelijke) bedoeling van de wetgever te duiden. Een heldere, eenduidige passage waarin deze vraag wordt beantwoord, treft men in de wetsgeschiedenis echter niet aan. Knigge laat niettemin zien dat, wanneer men de wetsgeschiedenis integraal aftast, men daaruit verschillende aanwijzingen kan putten dat niet is beoogd om de beperkingen die gelden ten aanzien van het vorderen van gevoelige gegevens, zonder meer door te laten werken naar andere bevoegdheden die het mogelijk maken om dergelijke gegevens in handen te krijgen (zie onderdelen 12 en 13 van de conclusie).

Knigge plaatst deze analyse van de wetsgeschiedenis in een breder kader door uitvoerig aandacht te besteden aan, wat hij meermalen aanduidt als, ‘de atypische normering’ van de bevoegdheden tot het vorderen van gegevens. De wettelijke regeling van de bevoegdheden tot het vorderen van gegevens bevat enkele beperkingen die – zo betoogt Knigge – lastig zijn te begrijpen gelet op het doel van deze wettelijke regeling en ook gelet op de wijze waarop andere strafvorderlijke bevoegdheden zijn genormeerd. Ik stip hier twee aandachtspunten aan. Ten eerste, een belangrijke doelstelling van de wettelijke regeling van het *vorderen* van – en dus niet het vragen om – gegevens is erin gelegen dat de afweging of de verstrekking van gegevens noodzakelijk is, moet worden gemaakt door de strafvorderlijke overheid en niet moet worden opgedrongen aan burgers. Voorkomen moet na-

melijk worden dat derden die over voor het opsporingsonderzoek relevante gegevens beschikken, zelf telkens moeten nagaan of het hun vrij staat die gegevens te verstrekken, en daarbij moeten afwegen in hoeverre zij die verstrekking ook wenselijk en noodzakelijk achten. Anders dan uit de tekst van de wet blijkt, maakt de wetgeschiedenis duidelijk dat het de wetgever daarbij eigenlijk alleen is te doen om houders van gegevens die onder de reikwijdte van de Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) vallen. Aan een houder van dergelijke gegevens mag dus niet het verzoek worden gedaan om – na een belangenafweging op grond van artikel 43 Wbp – vrijwillig gegevens te verstrekken, zo is ook door de Hoge Raad bevestigd (HR 21 december 2010, *NJ* 2012, 24 m.nt. M.J. Borgers). Die beperking geldt echter niet ten aanzien van gegevens die niet onder de reikwijdte van de Wbp vallen (*Kamerstukken I* 2004/05, 29 441, C, p. 4; zie ook *Kamerstukken I* 2004/05, 29 441, E, p. 3). Het gaat dan om situaties waarin geen sprake is van persoonsgegevens of waarin de uitzondering van artikel 2 lid 2, sub 1, Wbp van toepassing is (het verwerken van persoonsgegevens ten behoeve van activiteiten met uitsluitend persoonlijke of huishoudelijke doeleinden). In de wettelijke regeling klinkt het onderscheid tussen (persoons)gegevens die wel en niet onder de Wbp vallen, echter niet door, terwijl het hanteren van uniforme toepassingsvoorwaarden in relatie tot beide categorieën gegevens niet vanzelfsprekend is.

Specifiek in relatie tot gevoelige gegevens kan de vraag worden gesteld – en dat is het tweede punt – of de toepassingsvoorwaarden ter zake van het vorderen van deze gegevens eigenlijk niet onnodig stringent zijn. De opsomming van gevoelige gegevens in artikel 126nd lid 2, derde volzin, Sv is ontleend aan artikel 16 Wbp. Dat aan deze gegevens in de context van de Wbp bijzondere betekenis toekomt, houdt verband met de automatische verwerking van die gegevens en het daarmee verbonden risico van discriminatie. Wanneer echter een gevoelig gegeven buiten de context van de geautomatiseerde verwerking wordt geplaatst, is dat risico er niet of in veel mindere mate (vgl. onderdeel 14.1.5 van de conclusie van A-G Knigge). Dat de verdachte van Chinese afkomst is of dat het slachtoffer een verhoogde kans had op hersenbloedingen, is binnen de context van een strafrechtelijk onderzoek geen gegeven waarmee per definitie bijzonder voorzichtig moet worden omgesprongen. Wanneer dergelijke informatie langs andere wegen wordt verkregen – bijvoorbeeld doordat getuigen worden ondervraagd –, gelden er geen bijzondere beperkingen, althans geen andere beperkingen dan die samenhangen met het professionele verschoningsrecht. Daarmee is niet gezegd dat politie en justitie te pas en te onpas privacygevoelige gegevens zouden moeten (kunnen) vorderen. Waar het om gaat, is dat de privacygevoeligheid niet een vooraf gegeven grootte is, maar – mede – afhankelijk is van de concrete omstandigheden van het geval. Toetsing aan de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit is dan van groot belang. Maar een categorische uitsluiting van het vorderen van gevoelige gegevens uitsluitend vanwege de (relatief) geringe abstracte ernst van het strafbare feit, is niet vanzelfsprekend.

Tegen deze achtergrond komt A-G Knigge tot de slotsom dat de beperkingen die ten aanzien van het vorderen van gevoelige gegevens gelden, in principe geen betekenis hebben voor de toepassing van andere strafvorderlijke bevoegdheden waarmee op enigerlei wijze gegevens kunnen worden vergaard, zoals het geven van een bevel uitlevering. Dat ligt alleen anders indien die andere vormen van gegevensvergaring worden aangewend om datgene mogelijk te maken dat de wetgever specifiek met de bevoegdheden tot het vorderen van gegevens heeft willen voorkomen, namelijk de verkapte vrijwillige verstrekking van gegevens die onder de reikwijdte van de Wbp vallen (zie nader onderdelen 14.1.10-14.1.12 van de conclusie). Het gaat daarbij, kort gezegd, allereerst om de situatie waarin een bevel uitlevering wordt gegeven om te maskeren dat de strafvorderlijke overheid gebruik maakt van de bereidheid tot de vrijwillige verstrekking van specifieke persoonsgegevens. De tweede situatie

waarin van misbruik van bevoegdheid sprake kan zijn, betreft de situatie waarin een bevel uitlevering wordt gegeven aan een persoon waarvan bekend is dat die wel toegang heeft tot persoonsgegevens, maar niet tot de gegevensdrager. Er zou dan op aan kunnen worden gestuurd dat die gegevens op schrift worden gesteld waarna het desbetreffende schriftelijke bescheid wordt uitgeleverd, maar dat kan dan bezwaarlijk anders worden beschouwd als het vorderen van die gegevens. Deze wijzen van handelen zijn overigens, zo komt het mij voor, alleen werkelijk problematisch indien de strafvorderlijke overheid ook het initiatief heeft genomen voor een dergelijke wijze van gegevensvergaring. Immers, het gebruik van *spontaan* door de houder verstrekte persoonsgegevens is toegelaten (zie nader onderdeel 4 van de noot onder HR 21 december 2010, *NJ* 2012/24), ook al zou daar vervolgens – onnodig – de verpakking van een bevel uitlevering omheen worden gedaan.

6. Of de Hoge Raad de argumentatie van A-G Knigge deelt, laat zich niet zeggen. Toch lijkt het niet gewaagd om te veronderstellen dat de Hoge Raad aanleiding heeft gezien om – in navolging van Knigge – de scherpe kanten van de wettelijke regeling van de bevoegdheden tot het vorderen van gegevens af te vijlen. Eerder deed de Hoge Raad dat door het vorderen van beelden van beveiligingscamera's onder de reikwijdte van artikel 126*nd* Sv te plaatsen en dus door die beelden niet als gevoelige gegevens aan te merken (HR 21 december 2010, *NJ* 2012/24 m.nt. M.J. Borgers). Ook die voor de opsporingspraktijk bepaald niet onbelangrijke beslissing ging niet gepaard met een heldere motivering.

Aan het slot van zijn conclusie geeft A-G Knigge aan dat de rechtsontwikkeling erbij gebaat zou zijn indien de Hoge Raad zich ook zou uitlaten over de mogelijkheid van misbruik van de bevoegdheid tot het geven van een bevel uitlevering. Daarover zegt de Hoge Raad echter nauwelijks iets. Uit de tweede volzin van overweging 2.5 – waarin de Hoge Raad overweegt dat de vordering tot het geven van een bevel uitlevering niet mag worden afgewezen 'op de enkele grond' dat die vordering betrekking heeft op gevoelige gegevens – kan slechts worden afgeleid dat de Hoge Raad niet bij voorbaat uitsluit dat misbruik van bevoegdheid onder omstandigheden kan plaatsvinden.

7. De wettelijke regeling van de bevoegdheden tot het vorderen van gegevens komt voort uit een alleszins begrijpelijk streven naar een voor de praktijk goed en eenvoudig toepasbare, maar in het licht van privacybelangen ook evenwichtige regeling, die bovendien aansluit bij de behoefte van gegevensverwerkende personen en instanties aan een legitimerende grondslag voor de verstrekking van gegevens ten behoeve van strafvorderlijk onderzoek. De legislatieve uitwerking daarvan kent sterke kanten, maar ook minder vanzelfsprekende onderdelen. Daarop is reeds voor en tijdens de totstandkoming van deze wetgeving gewezen (vgl. E.C. Mac Gillavry, *Met wil en dank*, Nijmegen: WLP 2004, als ook eerdere publicaties van diezelfde auteur), zij het niet specifiek in relatie tot de vraag waar om het draait in de hierboven afgedrukte beschikking. A-G Knigge speelt open kaart wanneer hij – in onderdeel 14.1.6 van zijn conclusie – aangeeft dat hij 'de innerlijke waarde van de wet' verdisconteert bij zijn uitleg van de wet. Op die wijze beoogt hij reflexwerking van 'de atypische normering' te voorkomen. De Hoge Raad geeft niet (openlijk) blijk van eenzelfde keuze, maar ook de Hoge Raad lijkt oog te hebben voor de noden van de opsporingspraktijk.

Er is niets mis mee wanneer de rechter ervoor kiest om de wet zodanig uit te leggen dat – tot op zekere hoogte – wordt voorkomen dat minder geslaagde onderdelen van wetgeving onvoorziene en/of ongewenste consequenties hebben. Wetgeving is geen volmaakt product, maar een instrument dat dient te worden verfijnd door de rechter. Tegelijkertijd zijn er grenzen aan de mogelijkheden die de rechter heeft om wettelijke regelingen bij te stellen. Voorkomen moet worden dat de

interpretatieve arbeid van de rechter verwordt tot lapwerk. Wanneer een wettelijke regeling een belangrijke weeffout lijkt of blijkt te bevatten, is het de verantwoordelijkheid van de rechter om daar de aandacht van de wetgever voor te vragen. Waar de conclusie van A-G Knigge kan worden gelezen als een stevige wetsevaluatie, geeft de Hoge Raad geen duidelijk signaal aan de wetgever af.

Naar mijn mening bestaat er aanleiding voor de wetgever om de regeling van de bevoegdheden tot het vorderen van gegevens nog eens op de tekentafel te leggen. Die aanleiding zou reeds kunnen worden gevonden in het feit dat de toepassing van de huidige wettelijke regeling met dermate complexe interpretatiekwesties gepaard gaat (vgl. ook de rechtsvragen die aan bod komen in HR 13 november 2012, *LJN* BX8079), dat de gebruikersvriendelijkheid van die regeling zwaar onder druk staat. Maar ook los daarvan maakt de hierboven afgedrukte beschikking, tezamen met het reeds aangestipte arrest over het vorderen van bewakingscamerabeelden alsmede de daaraan voorafgaande Translink-beschikking (HR 23 maart 2010, *NJ* 2010/355 m.nt. P.A.M. Mevis), duidelijk dat de toepassingsvoorwaarden van met name artikel 126nf Sv heroverweging behoeven. En zo zijn er nog meer aandachtspunten. Zou het bijvoorbeeld niet verstandig zijn om duidelijker in de wet vast te leggen wanneer het verzoeken om vrijwillige medewerking ter zake de verkrijging van gegevens wel en niet is toegestaan, ongeacht of die verkrijging specifiek ziet op de gegevens dan wel de gegevensdrager? Het is ongewenst dat het uitgangspunt dat de overheid moet afwegen of het noodzakelijk is dat bepaalde persoonsgegevens worden benut ten behoeve van het strafvorderlijk onderzoek, juist door de mogelijkheid om de uitlevering van de gegevensdrager te bevelen van zijn betekenis wordt ontdaan. Tegelijkertijd: wat is eigenlijk nog het belang van de uitlevering van gegevensdragers nu opslag van gegevens *in the cloud* steeds vaker voorkomt? Weliswaar bestaat die *cloud* uiteindelijk ook uit fysieke gegevensdragers, maar deze zullen veelal buiten de landsgrenzen staan, terwijl – wanneer deze zich wel binnen de beschikkingsmacht van de Nederlandse autoriteiten zouden bevinden – de inbeslagneming daarvan vanwege de aard van opslagmedia – die een gigantische hoeveelheid data (kunnen) bevatten – nauwelijks nog enig praktisch nut heeft (maar veeleer allerlei praktische problemen teweeg zal brengen). Juist gelet op het feit dat bij uitlevering niet mag worden geëist dat de persoon aan wie de vordering wordt gericht, overgaat tot het verzamelen *et cetera* van opgeslagen of vastgelegde gegevens, worden de inbeslagneming en de uitlevering van gegevensdragers naar mate de opslagcapaciteit toeneemt, steeds minder aantrekkelijk en zullen die inbeslagneming en uitlevering praktisch gezien geen aantrekkelijk alternatief meer vormen voor het vorderen van gegevens. En zo zijn er nog wel meer potentiële knelpunten te bedenken, waarvoor geldt dat de rechter daar niet of nauwelijks een mouw aan zal kunnen passen.